

ZGODBA O VOLKU, KI JE BIL PRIJAZEN, A JE IZGLEDAL HUDOBNO

Čudovita jasa je ležala med zelenimi hribi in dolinami. Na tej jasi je bil grm. Zraven grma so rastle marjetice in kjer so nehale rasti marjetice, je stala majhna, a lepa hiška. To je bil dom volka, ki je bil prijazen, a je izgledal hudobno.

Vsako jutro si je volk umil svoje volčje zobe, si očistil ušesa in pred ogledalom vadil svoj prijazni nasmeh. Nikakor ni nikogar prepričal, da je prijazen; vedno se je smejal, a vsi so se ga bali. Kot po navadi, se je volk po zajtrku odpravil na sprehod po domači jasi in kmalu prišel mimo kmetije, kjer so bivale kokoši. Takoj, ko ga je prva kokoš videla, so vse zbežale v kurnik, zaprle svoja polkna in vrata in čakale, da odide. Pa samo pogovarjati se je želel, on je bil vendar prijazen volk, ki nikomur ne bi storil hudega. A izgledal je res hudobno, črna žimasta dlaka se je prepletala s srebrnimi madeži in kremplje je imel vedno zloščene. Svetlo modre oči je imel zakopane globoko pod obrvmi in tudi, ko se je želel nasmejati, je izgledal strašljivo. Pa tako se je trudil, da se ga ne bi bali.

Ko je prišla mimo lisica, se je volk zapodil k njej in pozdravil »O, lisica, kam pa kam? Si za, da se okopava v bližnjem ribniku?«.

»No, no, z volkom se pa res ne bom družila, sploh pa ne takšnim hudobnim, glej, kako grdo me gledaš«.

Volk je svoj sprehod nadaljeval in še vedno upal, da sreča koga, ki se ga vendarle ne bo bal in bo videl toplino v njegovih očeh. Kmalu je zaslišal poznane zvoke; ovčice so se pasle na travniku in glasno razpravljale o vsemu, kar se jim je zgodilo včeraj in predvčerajšnjim in dan pred tem. Nikoli pa se niso pogovarjale o temu, kaj bi počele jutri. Prav nikoli. Volk jih je poslušal in še kako si je želel, da bi se pogovarjal z njimi, karkoli pač.

»Zdravo, se lahko pridružim klepetu?« je pozdravil volk.

Nič se ni slišalo s strani ovčic.

»Ne bojte se me, res sem prijazen, samo izgledam tako ... Khm, hudobno. Nič ne morem«.

V tistem je opazil, da so ovčice počasi stopale nazaj in še bolj nazaj, dokler se niso umaknile čisto na kraj pašnika, daleč stran od volka. Kmet, ki je gospodaril s posestvom, je opazil, da se nekaj dogaja,

zato je pograbil puško in šel v izvidnico. Ko je zagledal velikega, črnega, hudobnega volka pri ograji, je začel na glas bentiti in ga poditi »Bejži, bejži, da te ne dobim!«. In tudi kmetova žena je z metlo udrihala po ograji, kot da bi glasni zvoki zares hudobnega volka sploh pregnali. A našega prijaznega volka so.

Vajen je bil samote, a vedno bolj si je želel vsaj nekoga za igro in pogovor. In kakšen izlet. Hodil je tako dolgo, dokler ni prišel do ribnika. Usedel se je na rob in svoje tace namočil v potok. Prav prijetno topel je bil za volka, naslonil se je na hrbet in zaprl oči.

Ni vedel, če je zaspal in sanjal ali pa je bil buden in je bilo vse tako čarobno, da je delovalo kot sanje. Priplavala je čarobna ribica in na kratko skočila iz vode. Čez nekaj trenutkov je iz vode skočila na drugem koncu ribnika. In potem spet tukaj. Vse dokler se ni na gladini ustavila in spregovorila.

»Samo eno željo imaš, zato dobro premisli, kaj si boš zaželel«. In je spet izginila v vodo. Ko je spet skočila, ni rekla ničesar, le debelo ga je gledala. Ko je skočila še zadnjič, jo je volk ustavil. »Počakaj! Imam željo, samo eno imam, pa ti jo dam. Želim si, da bi bil tudi videti tako prijazen, kot v resnici sem in da se me več ne bi bali«, a ribica je izginila.

Volk je odprl oči in ugotovil, da svoje noge moči že veliko predolgo, zeblo ga je in bil je raztresen. Odšel je domov in se spretno izogibal vsem, ki bi jih lahko srečal, saj si res ni želel gledati teh prestrašenih obrazov.

To noč je volk spal tako močno, kot še nikoli. Lahko bi rekli, da je prespal kar 10 noči hkrati.

Predramil ga je močan veter, ki je polkna hiške glasno lopotal ob okna. Pretegnil si je vse sklepe in mišice, glasno zazehal in se počutil nekako drugačnega. Stopil je k ogledalu in se zazrl v odsev, ki ga ni prepoznal. Iz ogledala je v njega gledal čudovit bel volčjak, s prijaznimi modrimi očmi in ko se mu je volk nasmejal, se mu je volčjak nasmejal nazaj. Kot da bi bil to on.

»Aa, a sem to jaz?« je izdaval in se začel dotikati svojih dolgih brkov. »Ne morem verjeti, to sem jaz!« je vzkliknil in se nikakor ni mogel premakniti od ogledala. »Juhuuuuuuuuuuuu« se je glasno zaslišalo iz volkove hiše. »Bum, tresk, pov«, kot da se bo hiša zdaj, zdaj podrla, tako je skakal od sreče volk, ki je bil prijazen in je bil končno tudi videti prijazno.

Umil si je svoje lepe bele zobe in se odpravil po svoji vsakodnevni poti. Kokoške so bile prve, ki so ga videle in ostale so pred kurnikom z odprtimi kljuni. Ena je uspela reči le, če bi imel kakšno jajce in volk ga je z veseljem vzel, pa še malo so pokramljali. Ob nadaljevanju poti mu je nasproti prišla lisica. Kot kakšna mačka je zapredla pred volkom in se začela sukati okoli njega. »Uuu, nova pridobitev v tem gozdu, morda se lahko kasneje vidiva in odpraviva k ribniku plavati«.

»Lahko« je odgovoril volk in ni se spomnil, kdaj mu je bilo tako toplo pri srcu, kot sedaj. Z lisico sta se dogovorila za zmenek, ko bo sonce točno na vrhu neba, do takrat pa je imel še nekaj časa za zapraviti. Hodil je dalje in zavohal nekaj slastno cimetovega, pa malo je dišalo tudi po čokoladi. Kmetova žena je pekla piškote. Vonj ga je vlekel do hiše in kmalu ga je opazil tudi kmet. Pristopil je k njemu in si ga dodobra ogledal. »Veš, tako lepega volka pa še nikoli nisem videl. Ti bi sigurno znal ukrotiti moje ovce«. Volk ga je pogledal s prijaznimi očmi in povedal, da bi z ovcami rade volje pokramljal, nikakor pa jih ne bi želel krotiti, saj mu je všeč, da so svobodne.

Tokrat je bil volk povabljen na čaj in domače piškote, ki so nadišavili širno okolico. Govorili so in govorili, si pripovedovali šale, peli pesmi in se zabavali, še ovce so se pogovarjale zraven, prvič so se pogovarjale kaj drugega, kot o včeraj in predvčerajšnjim.

Sonce je bilo že visoko na nebu in volk se je spomnil, da mora oditi. »Hvala vam za družbo in piškoti so bili res slastni«.

Šibal je proti ribniku, kjer ga je čakala lisica. Skočila sta v vodo in plavala do sredi noči, postala sta prava prijatelja in lisica je videla, da je bil to cel čas on – volk, ki je bil prijazen, a je bil videti hudobno. V trebuščku je začutila nek čuden občutek. Spomnila se je, da se mu reče *slaba vest*. Hudo ji je bilo, da je bila do volka tako nesramna, ko je še izgledal hudobno. Ni mu dala niti ene same priložnosti, da bi pokazal, kako prijazen in dobrodušen je.

Ni vedela, kaj naj stori, da ne bo občutila te slabe vesti. Potem pa se je spomnila modrih besed, ki ji jih je govorila mama lisica, ko je bila še čisto majhna lisička ... »Preden nekoga sodiš, se vprašaj, kaj bi naredila ljubezen?«

Rešitev je bila povsem enostavna. Volka je pogledala globoko v njegove prijazne modre oči in glasno izrekla najlepše besede na svetu. »Rada te imam«.

Tako volk kot lisica sta bila nasmejana od ušesa do ušesa, tako glasno sta se smejala, da sploh nista opazila volkove dlake, ki se je iz bele spreminjala nazaj v črno. Čarovnija je popustila, volk, ki je bil prijazen, je spet izgledal hudobno – a lisica tega ni opazila. Zrla je globoko v volkove oči in tam še vedno videla najbolj prijaznega volka na svetu. Tudi vsi ostali so opazili, da je volk svojemu videzu navkljub še vedno prijazen in se pokesali, da so ga narobe presodili.

S svojo žimasto črno dlako in ostrimi zobmi je volk, ki je bil prijazen, a je izgledal hudobno, postal samo še prijazen volk.

Čudež ustvarimo, ko vanj verjamemo.